

[Lilli Gyldenkilde]

gruppen. Det er de unge piger, der ikke kan få lære- og praktikpladser. Det er kvinderne, der rammes af børnepasningscirkulæret. Det er kvinderne, der rammes af frigørelsesattester. Det er kvinder, der udgør hærskaren af deltidsarbejdere, ikke mindst i den offentlige sektor. Det er kvinder, der rammes af offentlige besparelser, når der skal spares på offentlige udgifter, fordi det er dem, der er ansat i servicefagene, i pleje-, omsorgs- og sygehussektoren.

Ikke ét ord står der i redegørelsen om, hvordan man tænker sig at sætte ind for at bane vej for den ligestilling, der er så nødvendig, hvis ikke kvindebevægelsen skal sættes år tilbage netop i disse kriseår. Man må spørge: er det, fordi de kristelige i forligsmakkerskabet har den magt, der skal til for at skubbe kvinderne tilbage til kødgryderne, eller er det ikke gået op for socialdemokratiet, at kvinderne vil høres? De vil have 6 timers arbejdsdag, de vil have bremsset udbredelsen af deltidsarbejde, de vil have bedre barselorlov, hvor også mænd inddrages i omsorgen for barnet det første år, og de vil have en uddannelse. Det bliver nødvendigt at diskutere kønskvotering, hvis ikke det hele skal gå galt for kvinderne i de kommende år. Ingen skal tro, at disse krav kan ties ihjel, selv om man prøver herpå og ikke mæler et ord om det i en sådan redegørelse.

Spørgsmålet er: kan man overhovedet forvente hjælp til opfyldelsen af nogle af disse krav om et ordentligt liv for kvinder fra det flertals side, der i dag har magten herinde? Desværre siger redegørelsen et tordnende nej hertil.

Askjær Jørgensen (FP):

Ind imellem kan man jo godt blive deprimeret. Det bliver vi naturligvis i fremskridtspartiet, når venstre og konservative nægter at være med til et fornuftigt samarbejde. Men den depression, vi dér er blevet udsat for, er fejlet af bordet med den åbning, socialdemokratiet har vist over for fremskridtspartiet, og det vil jeg gerne takke for.

Socialdemokratiets politiske ordfører har offentligt sagt, at der er alt for mange sugerør nede i de offentlige kasser. Jeg vil gerne her give tilsagn både til statsministeren, til finansministeren og til alle fagministrene om, at hvis det på nogen måde er således, at det

kniber at få de hidtidige forligspartier med til at hive nogle af alle disse modbydelige sugerør op af de offentlige kasser, så er fremskridtspartiet på så godt som alle områder villig til at lægge stemmer til, når der skal hives sugerør op af de offentlige kasser. Kun når det angår de svage i samfundet, folkepensionisterne osv., går den ikke, dér vil vi ikke være med til at gøre det dårligere, men på en masse, masse, masse områder vil vi hellere end gerne være med til at hive nogle sugerør op. Man er hjertelig velkommen til fra socialdemokratisk side at komme og forhandle med os om, hvornår vi skal hjælpes ad med at hive nogle sugerør op.

Hvis man er ondsksfuld, kan man naturligvis betragte hr. Camres dagsorden sådan – som nogle har insinueret her i dag – at den skulle gå ud på, at man vil stjæle fra folkepensionisterne. Hvis ikke vi havde hørt hr. Camres positive udtalelser her i løbet af sommeren, kunne vi måske også have troet, at det var pensioner på den ene eller den anden måde, hr. Camre havde i tankerne, når man snakker om, at man skal skaffe kapital til erhvervslivet til en fornuftig rente. Men nu, da vi ved, at hr. Camre har indset, at det offentlige forbruger alt for mange penge, opfatter vi naturligvis hr. Camres dagsorden således, at hr. Camre vil skaffe kapital til erhvervslivet ved at reducere det offentlige forbrug. Vi er helt sikre på, at hr. Camre har hørt efter det, fremskridtspartiet har sagt her igennem mange år, at hver eneste gang det offentlige forøger sit forbrug med 1 mia kr., stiger også erhvervslivets omkostninger med 1 mia kr., altså at de to ting følges nøjagtig ad. Når man fra regeringens side mener, at der skal 20–30 mia kr. over til erhvervslivet, opfatter vi det derfor således, at man ønsker at reducere det offentliges forbrug med et tilsvarende beløb.

Vi kan ikke tro på, at regeringen for alvor mener, at man kan tage penge i pensionskasserne, for hvis man gjorde det, hvordan skulle man så skaffe penge til at opkøbe statsobligationerne? Det er jo således, at selv om man sparer 30–40 mia kr. på det offentliges udgifter, så er der stadig væk nogle statsobligationer, der forfalder, der skal gensælges osv. Derfor tror vi ikke, at regeringen kan have til hensigt, at man skulle fjerne pensionskassernes muligheder for at opkøbe de obligationer, man gerne skulle have solgt.